

locus amoenus

Pere Duran

Des de la finestra d

Joan Nogué

Com puc escollir un paisatge d'entre els mil i un que m'han esperonat la imaginació, que m'han trasbalsat l'esperit i que m'han suggerit pensaments i idees? He de seleccionar entre els horitzons aclaparadors de la Patagònia, els fiords imponents de Noruega i els paisatges emboirats del nord d'Escòcia? M'he de decidir entre els engorjats del Rif marroquí i les planes interminables del *midwest* nord-americà? Entre els paisatges mediterranis dels petits arxipèlags grecs i els paisatges lacustres finlandesos? No puc. Aquests paisatges transmeten un sentit del lloc propi i intransferible i evoquen multitud de sensacions i d'emocions en funció del qui els contempla, perquè és ben cert que «la meitat de la bellesa d'un indret depèn del seu paisatge, i l'altra meitat del qui el contempla», com intuï el pensador xinès Lin Yutang, idea en la qual incidí també Henry-Frédéric Amiel quan afirmà: «El paisatge és un estat de l'ànima».

Aquests paisatges, entre molts d'altres, m'han despertat emocions ben diverses: plaer, felicitat, eufòria, agitació, solitud, tristesa, inquietud, torbament... totes igualment intenses i colpidores i, per això mateix, de difícil mesura i prioritació. Definitivament, no puc escollir -als efectes d'aquesta secció de la *Revista de Girona*- un paisatge en detriment d'un altre: em poden agradar més o menys, em poden atraure més o menys, però tots ells em provoquen emocions i sensacions que han incidit d'una manera o d'una altra en la meva trajectòria personal i professional. El que sí que puc fer és intentar forçar la memòria fins a retrobar la meua primera mirada paisatgística, aquell moment en què ets conscient per primera vegada que estàs «mirant» el paisatge, que estàs iniciant un diàleg amb el paisatge, diàleg que en el meu cas encara segueix, ara també professionalment.

He fet l'intent i hi he reeixit. He trobat aquella primera mirada, aquell moment màgic. És el paisatge que contemplava des de la finestra de la meua habitació a Can Llonga, als Hostalets de Bas, on vaig viure fins als vuit anys de forma permanent i, més esporàdicament, fins als quinze. Era una habitació petita, sota teulada, que tenia una finestreta per on s'entreveïen les teulades de les cases de l'altra banda de carrer i, just per sobre d'aquestes, l'imponent massa del Puigsacalm al fons i, més a primer pla i a ponent, Sant Miquel de Falgars. Imatges del cel, del sol, dels núvols, de les muntanyes i de les teulades se'm barregen amb sons (trons, pluja, vent, cridòria al carrer) i amb olors (olor d'humitat, de flors, d'herbes aromàtiques), perquè el paisatge, en efecte, està fet també de components sensorials induïts per l'oïda, el gust, el tacte i l'olfacte, i no només per la vista. Sens dubte, el meu diàleg amb el paisatge va començar a la finestra de la meua habitació de Can Llonga, sota teulada.

Can Llonga